

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 126

Jaanuar 1940

12. aastakäik

*Viha ja vägivalda käsi on saanud ikka enam võimu maailma üle.
Armastuse läbiuuristatud käsi pakub meile oma päästet.
Kas tahame seda vastu võtta?*

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

Regiooni juhi ringvaade.

Major C. F. Dahl.

Kindral ja proua Carpenter on pidanud tervituskosolekuid eri linnades Inglismaal, kusjuures suured rahvahulgad on olnud kogunenud ja igal pool on hinged otsinud Jumalat ja tema päästet. Igas linnas ülelinnapead tervitasid teda ja kõnele- sid kosolekutel.

Uueks staabiülemaks, hiljuti kokukutsutud komandör McMillani asemele, nimetas kindral komandör Alfred Cunningham, kellel on rahvusvahelisi kogemusi Päästearmee töös 50 aasta jooksul. Ta on ka väga palju töötanud Päästearmee kirjanduse alal. Proua Cunningham on suurima osa ohvitserina olles töötanud sotsiaaltöös.

Aastapähi on peetud Rakveres, Tartus ja Tallinna II korpus- ses. Rakveres juhatas kapten Muul, kes kolme aasta eest avas korpuse. Huvi aastapäeva vastu olevat olnud suur. Teised mainitud korpused said mõlemad kümne-aastaseks. Tallinna II juhataks minu abikaasa aastapäeva kosolekut, kuna Tartus oli mul võimalus viibida kolm päeva ja juhataeda seal mitu kosolekut. Huvi meie töö vastu on, aga meie sooviksime, et sõnum enam võetaks vastu südamesse ja hinged jätkaksid end Jumalale.

Joulud on ukse ees ja kirjutuan need märkmed keset jõuluki- rust. Tallinnas jagame välja jõulupakke 150 perekonnale, ja peale selle on seltsilised ja sõbrad olnud kogunenud korduvalt õmblema sooje riideid 50 vaeale lapsele, milleks on tarvitanud neli pakki flanelli. Need riided jagatakse välja lastele selle jaoks korraldataval jõulupul 29. detsembril. Neid kavatsusi teostada on meid võimaldanud vaeste sõbrad, kes lahkesti on annetanud jõulupadadesse. Sellega väljendand kõigile andjatele p a r i m a t t a n u.

Territooriumijuhilt olen saanud kirja, milles ta väljendab oma suurt pettumust, et tal ei olnud võimalust meid külastada. Olime rõõmsad kuuldes, et kõik salvatsoonistid töötavad endiselt edasi Soomes. Muidugi on praegused olukorrad põhjendanud ka palju erakordset tööd ja and- nu ka uusi võimalusi, ja ameti- võimud on väljendanud oma tä- nulikkust Päästearmeele mitme- suguse abistamistöö eest.

Rootsis on Päästearmee saat- nud rühma ohvitseri Soome piiri äärde, kes seal on avanud toit- luspunkti ja koostöös Punase Ristiga abistavad põgenikke igal viisil. Samuti on Päästearmee organisatsioon, mis igal suvel on toimetanud vaeseid lapsi eri

Puhta südame tähendus.

Komandör S. L. Brengle.

ON VÕIMALIK kaotada puhta südame õnnistuse, aga Jumal olgu tänatud, on ka võimalik seda alalhoida. Kuidas see peaks sündima, on elu- lise küsimus. Mõne aasta eest ütles minu kosolekul keegi vend, kes on nüüd misjonäri- jal:

„Võtsin õnnistuse vastu kaks korda, ent kaotasin uue- ti. Kolmandamal korral õpe- tas Issand mind, kuidas seda alal hoida, järgmise salmiga: „Otsugu te nüüd olete vastu võtnud Kristuse Jeesuse, Issanda, nõnda käige temas.“ (Kol. 2:6).

See on lihtsamad, ent samal ajal täielisemad kirjeldu- si sellest, kuidas võime alal- hoida kallihinnalist õnnistust. Selle vastuvõtmise tingimused on ka tingimused selle alal- hoidmiseks.

JÄTKUV OHVRIMINE.

Õnnistuse alalhoidmiseks nõutakse, et meie jätkuvalt ohvriksime kõike rõõmuga. Oleme asetanud kõik altarile, et võiksime võtta vastu õnnis- tuse; peame jätma ohvri sinna, et võiksime jätkuvalt olla õn- nistuse osalised. „Täis kümnēs“ toodagu Issanda kotta; meie peame ka tooma oma ihusid „elava ohvrina“, tunnistades sellega, et meie ei ole enam enesega, vaid Issanda, päralt, kes ostnud meid oma verega. Oleme nii siis vaid valitsejad selle üle, mis meil on: tervis ja jõud, aeg ja anded, raha ja mõju. Meie ihu, hing ja vaim — ja, kõik on Issanda omandus ja seda tarvitatakse ainuüksi tema auks. Ja ohvrime peab pidama sammu suureneva valgusega. Sellel määral, mil Jumal ilmutab meile ja kuidas meie näeme asju, mida tema Vaim manitseb meid ohverda-

maakodudesse Rootsis, jälle al- ganud oma tegevust soome laste saatmiseks perekondadesse, kes ei sooviavad vastu võtta. Va- rem on juba Päästearmeel Root- sis kodu Poola põgenikkude jaoks.

Saksamaad külastas koman- dör Larsson Rootsiist hiljuti, kus ta juhatas iga-aastase ka- hetsuspäeva suuri kosolekuid. Sinna olid tulnud ka meie töö- juhatajad Böhm-Mähri maalt ja Ungarist nõupidamiseks töö- üle komandöriaga, kellel praegu- sel ajal on ka vastustus töö eest nendel maadel.

Vaatamata mitmesugustele raskustele, tahab Päästearmee oma armastustööd jätkata köi- kide rahvaste hulgas.

Õnnistatud uut aastat soovim kõigile „Sõjahüü“ lugejatele.

„Ära karda, sest mina olen si- nuga, ütleb Jehoova.“ (Jer. 1:8).

ma, peame ka tegema seda röö- muga, kui soovime alalhoida õnnistuse.

Elutee ei lähe alati üle mu- rude ja lillepeenarde. Ei, sa- geli läheb ta üle põletavate liivakõrbede ja läbi metsatäh- nikute; kui Issand juhib hinge teeradadele, mida inimene ise ei tunne. Sellistel juhtumitel protesteerib vahest oma huvi ohverdamise vastu. Ent kui andumine oli tervesüdamlik ja sündis armastuses, ei pööra hing tagasi ega kaldu ka mõ- nele meelitalvale, kergemale kõrvaltele, vaid ta marsib kindlusega edasi — kui see nii peaks sündima — ka Keetse- mane valurikkasse oosse ja Kolgata pimedasse tundi. Kuid, kiitus Jumalale, ta ei pea olema seal üksinda, sest footus püsib, et tema „saadab neid oma palge valgusel“.

EI MINGIT SEGU.

Et alalhoida õnnistust, nõu- takse püsivalt, lapselikku usku, mis ei ole segatud kahtlus- tega, just samuti kui seda nõu- takse õnnistuse vastuvõtmisel. Rahutus ja kahtlus kadus, ja seda asendas Jumala arm- astus Jeesuses. Õnnistuse vastuvõtmisel usaldati kind- lasti ja täielikult Issanda sõ- nale, tema võimele ja tahtele täielikuks päästmiseks; ja loo- mulikult peab tegema seda- sama, kui soovitakse seda alalhoida. Jumal ei või nõuda vähem pühitsetud hingelt kui ta nõudis pühitsemata- l hingat oma õnnistuse andmisel. Peetrus ütles: „Teie, kes olete Jumala väega hoitud usu läbi“. Pange tähele: see on Jumala vägi, mis hoiab meid, ent usk ühendab meid jõuna, just nagu raudteevagnid ühendatakse veduriga. Paulus ütles enesest: „Elu, mis ma nüüd elan lihas, elan ma usus Jumala Pojale.“ Ta ütles ka, et juudid said murtud oma uskmatast pärast ja et meie võime olla hoitud usu kaudu. Peame pidama meele- ma- nitsust, et oleksime kestvad usu, sest Jeesus on ligidal, et uskime niihästi pimedas kui valguses.

ÄRA KIIRUSTA!

Õnnistuse alalhoidmiseks peame paluma Jumalat ja ole- ma hoolsad osasaamisega tema- ga. Meie palume, kui meie rää- gime Jumalale ja soovime te- malt midagi, meie oleme tema- ga osasaamisega, kui oleme vaiksed ja kuulatame ja lase- me, et Jumal räägib meile, il- mutab meile oma armastust ja näitab meile seda teed, mida meie peame käima. Meie peame paluma sageli, mitte kiir- rustama, vaid võtma enesete- aega olla pühad, võtma enes-

tele ega maitsta ja vaadata, et Jehoova on hea ja kuuld, mida ta tahab öelda. Kui või- malik, peaksime tegema seda hommikutel, et võiksime saada tarvilikku vaimulikku jõudu ja toidust päevale. Aralange- mine algab talivalitsel isik- liku palve hooletusse jätmis- tega.

Õnnistuse alalhoidmiseks peame hoolega ja usinasti lu- gema oma piiblit. Hing peab saama toidetud tõesõnadega, ja Jeesus ütles: „Inimene ei ela mitte üksipäins leivast, vaid igast ühest sõnast, mis Jumala suust välja tuleb.“ Ja Jumal käskis Joosuat: „Ärgu seesinane käsuõpetuse sõna lahku su suust: mõtle selle- lele ööl ja päeval.“ Mispärast! „Et sa kõiges pead seda, mis on kirjutatud ja teed selle jä- rele.“ Milline on tagajärg! „Et su teekond õnnestub ja sul hästi läheb.“ Ja, siis sa võid alalhoida õnnistuse! Taa- vet ütles: „Väga õnnis on inime- ne, kellel hea meel on Jeho- ova käsuõpetusest ja kes uurib seda päeval ja ööl.“ Ja Paulus ütles meile, et kõik püha kiri on Jumalast sisse antud ja on kasuks õpetuses, kasvatuses õiguses, nii et Ju- mala inimene võib saada hästi kõlbuliseks kõigele heale tööle. Ja Peetrus ütles: „Ja himus- tage, otsugu praegu sünnind- lapsused, Jumala sõna sel- get piima, et teie selle läbi võite kasvada.“

Mõned neist, kes tunnista- vad endid kristlastiks, on palju väiksemad ja nõrgemad küm- me aastat pärast sündimist, sellepärast, et nad ei toitud endid Jumala sõnaga. Meie armee-ema oli lugenud Piiblit mitu korda läbi, enne kui ta täitis kaasteist aastat, ja tema hing kasvas sellest toidust, nii et ei olnud sugugi ime, kui te- mast sai ema mitmetele rahva- liikidele.

JUMALIK MAGNET.

Õnnistuse alalhoidmiseks meie peame tunnistama sellest ja püüdma saada teisi samale kogemusele. „Sest südamega usutakse päästmiseks ja suuga tunnustatakse üles õiguses.“ Inimene, kes hoiab tagasi oma tunnustuse pühitsemest, kao- tab selle. Valgus, mis peide- takse vaka alla, kustub. Jumal annab seda meile, et seaksime seda kiitunjalajale, nii et see näitaks valgust neile, kes on majas, korpuses, seltskonnas, maal. Tõrvik ei kaota valgust ega soojust, kui ta süütab tu- handeid tõrvikuid. Puuduta terast magnetiga, ja see muu- tub omakorda magnetiliseks. Kuid riputa üles magnet, ilma selle farvitamata, ja see kao-

(Järg 7. lk.)

Tema kuningriik ei pea mitte lõppema.

ON VÄGA huvitav panna tähele, kuidas kaks suurt isikut kasvavad üles samal ajal ja sageli külg-külje kõrval. Samuti on nähtud, et need isikud mõjutavad suuresti teineteist. Ühe mõtted ja inspiratsioon mõjutab teist. Nii on see olnud poliitika ja kunsti maailmas, ja samuti see on ka vaimulikus maailmas.

Evangelist Luukas kirjeldab oma kahes esimeses peatükis oma evangeeliumis kaks väga huvitavat perekonda, kes väliselt näivad olevat väga erinevad, ent kellel tähtsamad ja sisemised miljoosid on väga palju ühised, sest Jumal on ettevalmistanud neid mõlemad väga tähtsaks ja suurele ülesandele. Mõlemad perekonnad olid Jumala kätes materjal, mida ta võis tarvitada. Jumalal oli kava, mida ta tahtis läbi viia, ja siin ta leidis tänuiliku tööriista selle täitmiseks.

Johannes ja Jeesus olid samaaegsed. Ja kuigi meie ei või otseselt leida, et nad oleksid töötanud üheskoos, on meil siiski põhjust uskuda, et nad mõistisid teineteist suurel määral. See oli Jumala tahtmine. Sellepärast võis Jeesus öelda Johannest: „Ta on suurim naisest sündinute seas“, ja Johannes ütles Jeesusest: „Vaata, see on Jumala Tall, kes maailma patu ära kannab.“

Ingel Kaabriel ennustas nende mõlemate kohta juba

enne nende sündimist. Johannest ta ütles: „Tema peab palju Iisraeli lapsi Issanda, nende Jumala, poole pöörama,“ ja Jeesusest: „Tema peab kui kuningas valitsema Jaakobi soo üle igavesti, ja tema kuningriigil ei pea otsa olema.“ Suured ja tähendusrikkad sõnad, mille kogu ulatus on raske mõista täielikult.

Kui mõtleme nende sõnadele, on meil kohe arusaadav. Johannese ütles: „See tuleb, kes vägevam on mind, ja mina ei ole väärt tema kingapaela lahiti päästma.“ Johannes tundis, et tema võimed on piiratud, võrreldes Jeesusega, ent see tunne ei teinud teda väiksemaks, vaid vastupidiselt. „Tema peab palju pöörama Jumala poole“, öeldi ühe kohta ja „Tema kuningriigil ei pea otsa olema“ teises suhtes. Tõesti, ta on tugevam mind. Kõigile ei ole ülesandeks valmistada Issanda teed ja pöördada paljusid Jumala poole. Johannes oli suur, tema kutse oli suur, tema töö vägev, ent see oli inimlik Johannese juures, et ta kasvas teatud kõrguseni, et siis kahanedu, või nagu ta ise ütles: „Tema peab kasvama, aga mina pean vähenema.“ Väiksem valgus kahva-

tub, kui suurem valgus särab. „Tema riigil ei pea olema lõppu.“ — vägev proklamatsioon, ütles, mis jätab kõik muu varju. Ajalugu jutustab, kuidas maailmariigid ja isikud, kes tõusnud esikohale, on omanud oma hiilgeaja, millele järgnenud tagasimineku. Riigid tulevad, riigid kaovad, ent Tema riik kestab igavesti.

Jumala riigi vaenlastel on sageli olnud suured edud, ja need, kelle usk on sellistel aegadel olnud nõrk, on küsinud: Kas siis tõesti nimeus võidab valguse ja ülekohus õiguse? Kas usmatuse laine ja organisatsioonid jumalavahkamine võidab „Rahu maa peal“? Kas materialism seab kõik vaimlised väärtused oma külma arvestusvõime alla? Kas ratsionalism võidab kõik arusaamatut ja üleloomulikku? Kas mõistus võtab enesele Jumala koha? Vaid hetkeks võime olla nii nõrgad, et säärane mõte võib saada võimuse meie üle, sest kui meie järelemõeldes vaatleme Jumalat ajaloo, looduses, Jumala raamatust ja meie eneste elus, siis tunneme tugevat venet. kokkumata usku sellesse, et Jumalal on siiski viimne sõna. Tema vaenlaste muutuvad tema jalgealuseks järjeks.

Jumalal ei ole kiiret. Ta võtab aega abiks. Ja kuna rahutu maailm võitleb ja sõdib ja töötab enese jõus ja oma relvadega, laseb Jumal tõde, armastust ja õigust valmistada omale aeglaselt, kuid kindlalt teed läbi patu ja kurjuse, ja lõpuks võtta ülevõimude ja võita. Taas kõlab võiduhümn: „Au, vägi ja riik kuulub Issandale igavesti.“

Milline igavene tõde oli inglise sõnum jõuluõõl karjastele Petlema väljal: „Vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis kõige rahvale peab saama.“ Siin ilmneb jälle piiritu olu, siin ei ole mingi suurus kaotatud ega jõud vähenenud, siin ei ole mingid piirid ega nõrka külgi. Siin kohtab meid otsatu, vägev, igavene riik, mis ei kõigu. Mitte pääsimine teatud ajal, teatud rahvale ja teatud arvule, vaid päästmine kõigele rahvale. See on suur rõõm, mis on üle kõigest kannatusest, pettumusest, kurvastustest ja viletsusest. Voog, mis tõstab kadunud inimsugu üha kõrgemale ja kõrgemale, itse Jumala igavesse sülle.

Jõulud on pühad üle kõikide pühade, sest söimega laudas, kus Jeesus lamas, pandi nurgakivi tugevale ehitusele, mida veelgi ehitatakse — kogudusele, mille liikmete hulk rohkeb; riigile, mis kasvab ja millel ei ole mingit lõppu.

Vale kindlus.

Juhuslikul külaskäigul suuremas linnas märkasin päris tavalist juhtumit, mis ometiigi jättis minule suure mõju.

Ühes paari tuhatvaga lüksis mööda teed, kui nägin tuvide parve, kes harjunult ja julgelt jalutasid autoratate ees, et siis viimasel hetkel lennata ära hädaohust.

Väljendasin oma kaaslastele oma kartust, mis tundsin tuvide pärast, ent mulle vastati: „Ei ole mingit häda. Tuvid jõuavad hästi eest ära. Nad teavad täpselt, millal nad peavad lendama.“

Meie tähelepanu pöördus nüüd teisale. Ehk mõte tuvidest oli juba jätnud meid, kui nägin järsku veel ühte tuvideparve lendavat ära suure autoliiklemisega tänavalt. Üks tuvi oli veel järele. Vast ta leidis mõne tera samal hetkel, kui ta pidi lendama ära auto eest. Ta ei pääsnud ära auto kaitsevarju eest, vaid langes uimaselt tagasi.

See tegi mulle paha ja ma ruttasin kesk tänavale, võtsin tuvi oma kätte, panin ta tiivad kokku, asetasin ta oma põse vastu ja rääkisin temaga. Ta vaatas minule oma tarkade silmadega ja nagu oleks tahtnud öelda: „Miks tundsin ma enese

nii kindla!“ Kui ma ei leidnud linnud mingit viga, ühtki murdunud luud või vigastatud tiiba, asetasin teda varjulisse paika plangu äärde. Kui ma hiljem möödusin samast kohast ja ei näinud teda, arvan, et ta oli alanud uuesti oma ohtlikku mängu.

Juhtumine, ehkki väga igapäevane, jättis minule sügava mõju; ent täieliku arusaamise sellest sain vast palju hiljem, peale õhtustu koosolekut, kui olin juba puhkamas, kui mind äratati äkisti, teravast ja väljakutsuvast naerust. Kui vaatasin oma aknast välja tänavale, nägin seal noori, kes rääkisid ja vandusid kõva häälega sellisel ajal, mil kuduüks peaksid juba olema nende taga lukustatud.

Tuvi! Silmapilkselt mulle meenus tuvi. Tänavaohtud, lõbusust hädaohud, vale kindlus, seltskonna ja patu hädaohud.

Noored tunnevad endid nii kindlatena, nad mängivad hädaohuga, kuni nad muutuvad vaimsalt tuimaks.

Seltsilised! Oh, kui võiksime päästa mõne, sõnasõnalne mõeldud, kiskuda neid ära tänavaohtudest, ja viiksime neid enesete kogu, vaiksematele kohtadele, parematele lõbudele, elule, päästele. Vähihimalt meie omi — oma lapsi!

IHNUSUS.

Mõne aasta eest elas keegi vana ihnusko. Siis ta haigestus ja lamas üksinda oma haigevoodil. Nagu tema ei hoolinud ka nüüd keegi temast. Kui arst külastas teda ühel päeval, küsis ta, kui kaua ta veel elavat siin maailmas. Arst ei varjanud midagi ja ütles: „Inimlikult vaadatult ei ole päästat. Samal ajal homme oled sa vaid laip!“ Haige hirm ei olnud väike; ta nägi, kuus arst eemaldus väikest.

Kui arst oli läinud, ronis mees suure vaevaga sängist, lohistas end kirjutuslauani ja võttis sahtlist välja terve paki rahasid, mille väärtus oli mitu sada tuhat krooni. Ta seadis neid kõiki ahju kõrvale maha ja tundis suurt naudingut, kui tema ihuses korjatud rahad põlesid ükshaaval. Peale selle ta puges tagasi voodi ja valmistas ennast suurema. Nüüd ta oli lõpetanud oma viimse töö. Ta oli valmistanud oma testamendi, ja kuna ta ei raatsinud anda kellelegi ainustki senti, määras ta tuleleegid oma pärijaiks.

Siis ta magas voodis meele- märkusetult. Kui ta avas uuesti oma silmad, arvas ta enese olevat taevas. Kuid taevase nägi välja täpselt kui

tema vana tuba, ja kui ta vaatas temale, keda ta esiteks pidanud Issandaks Jumalaks, märkas ta, et see oli arst. Arst vaates teda istumatu, katsus tema pulssi ja ütles: „Jumal on teinud, mida inimesed ei suutnud. Heategev uni on päästnud sinu!“ Heategev muudatus, põhjustatud mugavast tundeist, et ta on petnud oma sugulasi ja eriti oma pärijaid, päästis ta elu. Aga kuidas ta vaatas arstile! Arst, mõeldes, et uni saab uuesti haige üle võimuse, väljus kiirete sammudega.

Järgmisel hommikul tuli arst taas. Häältelet ta läks üles mööda pimedat treppi. Ta läks voodi juurde — see oli tühi, otsis läbi toa — see oli tühi. Kuid aken oli avatud, ja kui arst läks sinna, nägi ta vanakest rippuvat akna küljes nõoriga kaelas. Ta ei tahtnud läbielada oma tervenemist. Ta ei tahtnud elada mõttega, et tema — tahtes petta kõiki teisi, oli petnud iseenast. Kogu ta elu oli olnud pettus — ta oli vaid kogunud omale raha, mille pärast ta pettis teisi.

Kes kogub omale vaid maiseid varandusi, kaotab seda. Ent kes loeb ka teistele ja Jumalale laenab, kogub omale ardeid taevasse.

„Vaata, ma teen kõik uueks.“

„Ja see, kes istus aujärjel, ütles: „Vaata, ma teen kõik uueks.“

Uus aasta on alanud. Sellel aastal Jumal tahab luua uut tahtmist kõigisse, kes anduvad temale. Mitmel inimesel on suured raskused enese tahtmisega, oma isekusega ja kalduvustega käia oma enese teid. Ent seda iseäralist, muutlikku asja, mida nimetame enese tahtmiseks, tahab Jumal uuendada, luua uuesti sel aastal, ei — äina, ei — praegu. Ta algab oma aulist tööd niipea kui palume: „Sinu tahtmine sündigu.“ Ta tahab sel aastal anda puhast sidant igale ihel, kes otsib seda uss. See on kõige kallim ja aulisem kogu tema tegevuses: tema jõud inimsüdamis puhanemiseks. Ta tahab meid käesoleval aastal aidata, nii et puhastatud süda toob esile häid vilju. Tõsine pühitus ei tegele vaid taevaga, vaid ta teeb ka vähimaid maiseid asju, ja viljad kümpuvad igapäevases elus. Ta tahab ka teha nõrga tugevaks, arga julgaks, rumalaid targaks ja lootusetu inimest lootusrikkaks. Tema, kes teeb kõik uueks, tahab kinnitada meie usku hinge suurte tõdede jõus. Lõpuks tahab ta, kes teeb kõik uueks, uuendada oma armu päev päevalt, igal hommikul kogu aasta jooksul, — ja, kuni meie surmahetkeni! Vaata, ta teeb kõik uueks! Kas see rõõmustab sind? Mõitled sa kasutada tema töötusi? Sarinasel juhul — kiidetud olgu Jumal!

Bramwell Booth.

Kohtlane meel.

Midagi ei ole nii tähtis, kui tahetakse mõista Issandat ja tema teid, kui see, et enesel oleks kohtlane meel, nii et ei peideta ennast igasuguste asjade taha. On inimestamisväärt, kuidas inimesed võivad mängida iseenesega, mis käib nende küsimuste kohta. Meie korpuses oli kord noor neiu, kes pidi abielluma hästituntud ebausaldatava isikuga. Ta oli midu tore ja elav mees; ent kes tundsid teda ligemalt, teadsid teda olevat kindla iseloomuta ja väga kõikuva. Neidu hoiatati abiellumast temaga, ent ta tegi seda siiski. Mõne aasta pärast ta oli mahajäetud, viletsuses ja hädas. Ta mees oli lahkunud temast ja jätnud teda sügavaimasse kurbusse. Siis ta

(Järg 4. veerul)

Minevik — olevik — tulevik.

Major C. F. Dahl.

Süüdistades uude aastasse, heidame pilgu minevikku. Peatume meeleldi õnnelikkude päevade ja hetkede juures, mis mõeldud aasta meile toonud. Kui oleme tõsised ja mõtlejad inimesed, ei lähe meie aga ka mööda aasta ebameelsetest mälestustest, vaid laseme neid rikastada meid kogemusi ja meid targemaks teha tuleviku jaoks. Olevikule mõtleme vähe — see on ju nii lihtne. Peame siiski selle valguses vaatama tulevikku, kui sageli soovime, et tulevik oleks olevikust parem. Eriti loodaksime seda, vaadates maailma praegusele seisukorrale, kuid paljud sooviksid seda ka oma isikliku elu suhtes. Kõige rohkem andume tulevikku mõttele alates uut aastat.

Oma kõne kokkuvõttes, mis apostel Paulus pidas Ateena Areopagil, räägib ta ka minevikust, olevikust ja tulevikust. Minevikust ütles ta: „Jumal on küll mitu rumaluse aega sallinud.“ (Ap. t. 17:30—31) Ateena ja selle rahva, kui ka maailma ajalugu üldse, sisaldas siis juba palju suuri süüdmusi, edusamme mitmesugustel aladel, mitmesuguseid kangelahtegusi, palju millele vaadati tagasi uhkusega. Vaatamata kõige sellele, alahindamata kõike head ja kasulikku, valdas apostolit aga üks suur mõte: Inimeste suur rumalus, et nad Jumalat ei taha tunda ja Jumala suur sallivus ja pikameel inimestega.

Kui me aasta vahetusel vaatame tagasi minevikku, rõõmustades kõige hea üle, mis see meile on toonud ja kurvastades kaotuste üle, ei pühenda mitmed ühtki mõtet Jumalale, ega tema suurele armule meie vastu. Olles oma meeltest väga targad, ei taha me mõeldagi, et Jumal on pidanud sallima meiega rumaluse aegu.

Alati kuuleme, ja eriliselt jälle nüüd, süüdistusi Jumala vastu, ja seda peaaegu erandita neilt, kes oma elus kunagi ei küsi Jumala järel, miks ta laseb kõike nii sündida, kanna aga süüdistus peaks pöörata-ma enese vastu, sest et kõik

õnnetus on lõikus jumalakartmata elu külvist. Et aga Jumal ei ole lasknud varem kõike patu vilja valmida, on tema suur pikameel ja kannatus — ta on seni sallinud rumaluse aegu.

See peaks tõesti olema kõikevaldav mõte, lastes oma pilku libiseda läbi minevikku. See õpetaks meid tarvitama oleviku õieti ja valmistaks meid kohtama tulevikku targasti.

Kuigi olevik on meie elu liihim, on ta tähtsaim osa, ja meie teeme suure vea, kui tahame sellest mööda, minevikust otse tulevikku minna. Olevik on tegelikult sama lihtne kui sõna „nüüd“, aga see on õieti kõik, mis meie omame. Olevik aga loob tulevikku ja olevikus võime meie ka palju heaks teha, mida minevikus oleme eksinud. Olevikust ütleb apostel eelpool mainitud kõnele: „Nüüd kuulub ta kõigile inimestele kõikjal, et nad meelt peavad parandama.“

Teisel ütleb sama apostel olevikust: „Nüüd on hästi soodus aeg.“ Kõige vähem tahame me nüüd sellega nõustuda. Mitmesugustel põhjustel me ei ole olevikuga sugugi rahul. Apostelil on aga oma põhjus, miks ta ütleb, et nüüd on hästi soodus aeg, ja seda ta väljendab sellele järgnevate sõnadega, kui ta ütleb: „Nüüd on pääste-päev.“

Ainult olevik on meie, me oleme kindlad ainult praegusest väikesest hetkest, aga see on suurte võimaluste hetk. Nüüd võime meie Jumala pääste vastu võtta, nüüd pakutakse meile tema armu.

Õige elutarkus nõuab, et me asjata ei kurvastaks minevikku üle, ega loodaks liiga palju tulevikult, vaid et õieti kasutame praegust hetke. „Päev enne surma“, vastas keegi tark mees küsimusele, millal peab meelt parandama. Kui talle vastati, et me ei või teada, millal tuleb surm, ütles ta: „Siis tee seda nüüd.“

Kui Antiokus IV sõdis Egiptuse vastu, saatis Rooma senat tema juurde saadiku nõudega, et ta kohe lõpetaks vaenulikkuse. Antiokus vastas, et ta tahab

mõelda selle üle homseni, aga saadik, Popilius Lunas, tõmbas kepiga ringi liivasse tema ümber ja käskis teda otsustada enne kui astub välja sellest ringist, ja nii pidi Antiokus sealsamas otsustama loobuda sõjast. Olevik on ring, milles me seisame, ainuke aeg, mis meil on kasutada, hetk, mis otsustab meie saatuse.

Ka tulevikku peaksime vaatama apostli vaatepunktist. Meil on palju soove ja ootusi tulevikus suhtes. Me kavatsame palju ja otsustame mõndagi. Apostel aga ütleb tulevikust: „Jumal on seadnud päeva, mil ta tahab kohut mõista maailma peale õigluses,“ s. o. igaihele tema tegude järgi. Nii vaatab ta õieti kaugemale tulevikku, kui meie seda harilikult teeme. Meie kavatseme ainult tegusid — suunitleme elu, tema aga juhib meie tähelepanu nende tagajärgedele. Ta meenutab meile, et olevikus külvame, mida tulevikus lõikame — ajas külvame, mida igavikus lõikame. Nii elades olevikus, kui me kavatsedes tulevikku, ei tohi me unustada seda.

Keegi inglise kirjanik ütleb: „Me loome enestele rõõmu või kartuse, Millest koosneb meie tuleviku elu, Ja täidame meie tuleviku õhu Päikesepaiste või varjuga.“

See on tõsi meie tuleviku suhtes siin, aga veel enam meie igaviku suhtes. Seepärast alates uut aastat, tehes kavatsusi ja omades soove, peame mees pidama, et homset päeva ei ole meile kunagi garanteeritud, ainuke kindel aga on surm, ja sellele järgneb aruandepäev. On tarvilik, et mõtleme tulevikule ja oleme sunnitud tegema mitmesuguseid kavatsusi, aga kui teeme seda kõike arvestades aruandepäevaga, me mitte ainult ei alga õieti uut aastat, vaid tarvitame iga hetke nii, et meil ei ole neid kunagi tarvis kahetseda.

(Algus 1. veerul)

õpetaja rääkis temaga ja vastas, umbes järgmiselt: „Jumal on tegutsenud minuga karmilt, sest minu siht abiellumise temaga, oli võita teda Jumalale.“ Kõik inimesed, kes tundsid tol ajal noort naist, teadsid, et ta mõttes kõige vähem sellele, kuidas võita oma mees Jumalale. Ent kui tema suur viha sai avalikuks, rääkis ta nii oma õpetajale. Sõnakulmatusele Jumala vastu ja heade sõprade nõuande põlgamisele andis ta nüüd ilusa nime: eneseohvrime. Oma enese süü eest ta tahtis nüüd süüdistada Jumalat, selle asemel et võtta vastutus endale. See on väide sellest, kuidas meie inimesed mängivad iseenesega peitust ja annavad ilusaid nimesid sõnakulmatusele Jumala vastu.

„Talgulised“ tüöl. (Vaata kirjeldus 7. lhek)

Teie Isa teab.

Pr. kolonel Wahlström.

Mu mõtted lähevad kellegi Templi esimeste võitlejate, ema Sjöbergi, juurde. Tal oli elav usk, et „Isa“ hoolitseb selle eest, et temal oleks leiba. Nii kaua kui ta ise jaksas töötada, tegi ta seda kohusetruult ja rõõmuga. Omades õige palju huumorimeelt ja olles alati sõnavalmis, oli ta korpuse noortele huvitav seltsiline. Küllastasime teda sageli, ja oma jutustustega elust ta andis meile palju häid õpetusi. Tema lapselik usk Issandasse avaldas minule kestvat mõju.

Ühel päeval olin just istunud laua äärde, kui sain kindla teadmise, et pean kiirustama oma söömise, et jõuda minna vaatama ema Sjöbergi, enne kui läksin tagasi kauplusesse, kus töötasin. Katsusin teha enesele selgeks, et nüüd ei sobinud; aeg oli liiga lühike ja ma võisin minna hiljem õhtul, kui olin vaba oma teenistusest — ent asiata. See rahutus, mis tuli mu üle, sundis mind lõpetama kiiresti oma söömaadega ja rutata teele.

Jäädud meie seltsilise elukohani, viivitasin värava ees ja mõtlesin, kuidas selgitada oma lühikest külastäiki. Tundsin, et see ei olnud sugugi sobiv kesk tööpäeva ajal, ilma mingisuguse eripõhjusteta, segada vanakest. Võtsin oma rahakotist 2-margalisse raha ja sellega peos rattasin üle õue.

Trepil seisis ema Sjöberg. Ta käed olid kokku pandud palvele, ja näis, nagu ta ootaks kedagi. Ma tervitasin ja küsisin, kuidas ta elas, ja siis andsin talle raha.

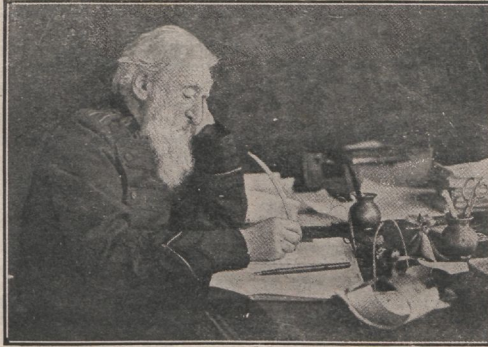
Kunagi ma ei unusta pilku, mille osaliseks sain. See vaatas minu isikut kaugemale, kui ta ütles: „Ah, sina olid, kes pidi tooma selle minule!“ Minu küsimusele, mida ta mõtles sellega, vastas ta: „Vaata, ma olen olnud haiglane mõne päeva jooksul ja ei jaksanud töötada, ja ma võlgnen 2 marka üüri. Peremees käis siin eile ja täna varahommikul, aga ma ei võinud maksta. Ta lubas tulla uuesti pealeõunal. Siis ma ütlesin Isale: „Armas Isa, sa ei pea jätma mind häbisse, et ta peaks tulema veel kord, ilma et ta saaks oma üüri.“ Ja nüüd ta saatis sind selle rahaga.“

Rõõmus peanoogutusi minule ja „tänu, taevane Isa“ — siis ta pöördus ja läks oma tuppa. Minu noorele meelele jäi sellest õnnistatud mälestus kogu elu ajaks.

Tema hoolitseb omade eest. „Teie taevane Isa teab, et teile kõik seda tarvis läheb!“

UUS AASTA.

Asutaja.

Jumal oma headuse ja laskenud meid elada ja näha veel ühe aasta lõppu. Läänud aastal on paljud meie kaasreisijast, kelle olid suuremad väljawaated kui meil, elada aasta lõpuni — pandud hauda. Nad on läinud andma aru oma majapidamisest. Jumal on hoidnud meid armuga. Tarvitagem parimal viisil aega, mis on veel meie oma!

Möödunud aastal on mõned meie armsatest seltsilistest, kellega võitlesime külj-küljel, ülenudtunud maiseist lahinguväljast oma taevasse koju. Nad on läbistanud pärlivärvad ja kõnnivad nüüd kuldseid tänavail; nad on ühendatud oma armsatega, kes läksid eel ja kumardavad Jumala püha trooni ees. Kiitkem Jumalat nende võiduka lõpu eest; meie saame varsti minna järele ja jagada nende rõõmu!

Meile kõigile pakub praegune püha hetk suurepäraseid ja soodsaid võimalusi. Tahan anda sulle mõned juhised, kuidas võiksid kasutada neid parimal viisil ja suurima eduga.

1. Annan sulle nõu vaadata kohtlaselt oma pattudele, puudustele ja hoolitustele möödunud aastal. Need on vaenlased, kes rikkunud su aasta. Vaatle kohustusile, mida oled jätnud hoolitustesse ja oma tehtud pattudele. Ole nüüd aus enese vastu; ära karda õppida tundmata tõtt.

Vaat! Vaat! Vaat!
Vaatle oma tehtud patte:
Enese, oma ihu ja oma hinge vastu.

Oma perekonna vastu; kuidas sa ei olnud neile nii suureks abiks ja õnnistuseks nii selles kui tulevasele maailmale, kui oleksid võinud olla.

Oma seltsilistele; kuidas sa oleksid pidanud armastama neid ennem, paluda nende eest ja olla nende vastu ustav.

Oma Päästjale; kuidas sa ei pidanud oma pühi töötusi.

Vaastele patustele kõikjal su ümber. Kui hooletu sa olnud töös nende päästmiseks patust ja põrgust.

Oota nüüd hetkeks: Kuule, mida ma ütlen. Oh seltsilised; languenud, patused, tehke tagasi-vaade möödunud aasta pattudest ja puudustest. Mõnele teist pakub läinud aasta väga tumeid ja kurba pilti.

Tunnista! Tunnista! Tunnista!

2. Edasi, soovitan sulle, tunnistada neid patte ja hooletusi Jumalale just praegu. Johannes ütles, nagu tead: „Kui meie ütleme, et meil ei ole pattu, siis petame me iseendaid, ja tõde ei ole meie sees. Kui me oma pattude tunnistame, on tema ustav ja õige, et ta meie patud andeks annab ja puhastab meid kõigest ülekohust.“ Ütlen sulle, tunnistada neid. Oled sa mingil viisil tegutsenud valesti, siis tunnistada seda iseenesele, Jumalale ja oma seltsilistele.

3. Loobu kõigest, mida mõistad olevat patt su oma südames, su perekonnas, sinu tööl või su elus. Otsusta just praegu oma südames, kunagi mitte tegutseda kergemeelselt asjadega, mis Jumal vihkab, ja mis toob kadu su oma hingele.

4. Luba Jumalale ausalt ja kohtlaselt, et tahad teha tööd, mida ta usaldanud sinule; täita seda tingimusteta ja vastu vaidlemata.

Kui keegi on käitunud sinuga valesti ja sul on kibedus tema vastu, siis ütle Jumalale, et sa tahad andestada oma vennale, ja tee ka seda just nüüd.

Kui tunned, et peaksid võtma endale mingisuguse risti, täitma mingisuguse erikoha või tegema mõne erilise töö — oma perekonnale, keda sa jätanud hoolitustesse — siis ütle Jumalale, et sa oled nüüd tahtlik tegema seda. Tee ka seda!

Kui sa ei andnud raha, mida tundsid, et pidid andma, siis

üttele Jumalale, et tahad anda seda nüüd.

Ja, mis ta iial nõuab sult, et sa peaksid tegema või ohverdama oma korpusele, väikestele maailmale oma ümber või suurele, laiale maailmale, üttele talle: „Sinu tahtmine sündigu.“

5. Pühenda ennast uuesti usu-ellule. Otsusta loota kõiges Jumalale, et saada jõudu kõigeks, mis ta nõuab sult.

Ja nüüd, mu seltsilised, palun teid põlvitada ja hüüda Jumala poole järgmistele sõnadega:

1) Oh Issand, tunnistan sulle, et olen eksinud mitmel viisil läinud aastal. Olen teinud, mis ma ei oleks pidanud tegema, ja mis ma oleksin pidanud tegema, olen jätanud tegemata. Olen eksinud oma korpuses, oma perekonnas, oma tööl ja oma enese südames. Ma ei ole väärt, et sa hoolid minust, kuid sina oled halastaja ja armuline Jumal. Issand, halasta minule!

2) Oh Issand, minu Päästja, luban sulle siin, et loobun sinu jõuga kõigest sellest mu elus, mis mõistan olevat pattu ja ülekohtu. Sinu armuga tahan jätta kõik, millest kardan, et sa ei vaata sellele hea meelega, ja sinu Püha Vaimu abiga luban siin ja nüüd, elada puhast ja püha elu.

3) Oh Issand Jeesus, põlvitudes siin sinu risti ees, luban kohtlaselt ja terve südamega, teenida sind kogu oma jõuga. Nii palju kui võimalik, tahan toetada oma ohvitseri ja aidata neid igati nende töös.

4) Oh Issand, lootes sinu töötustele, et Jeesuse Kristuse, sinu Poja, kallid veri voolab just praegu üle minu hingest, ja et sa tema pärast kustutad kõik minu läinud aasta kui ka möödunud elu pattu, ja et sa tahad anda minule — just minule — jõudu püha, õnneliku ja kasuliku elu elamiseks käesoleval uuel aastal.

5) Ja nüüd: au olgu mu armsale taevasele Isale, minu kallile Päästjale ja õnnistatud Pühale Vaimule igavesest igavesti.
Aamen.

Kui tunneksid peast kogu Piiblit, ka kõiki mõtteteadlase ütlist, mis aitaks see sulle, kui sa seejuures Jumala armastust ja armu oma südames ei kannaks.
Thomas à Kempè.

ALATI VALMIS.

Nagu inimene tahab surra. Peab ta ka elama. Sa ei taha meeleldi surra ilma Jumalata. Tahad sa surra kristlasena, pead sa ka elama kristlasena ja nagu iga päev oleks viimne. Teenija peab alati olema valmis, kui ta isand kutsub teda.

Õnnis on see pälviija, keda tema Issand tulles leiab valvamas.

«Meie kodus ei ole Jumalat»

Küsimus on, kas see ei ole hädaohtlikum jumalakartmatust, sest ta on nii levinud ja näib olevat nii süütu. Peagu „kristlikkuse sõbralikkus“. Ent sõprus seisab vaid selles, et yaen Jumalale on ohjeldatud ja viisakas. Jumal võib hästi elada kirikus, ent ta ei sobi koju. Ja teda minnakse ehk tervitama kirikus ja võibolla hinnatakse palvuse meeleolu. Ent teda ei lubata minna ühes nende kodudesse ja juhtida nende isiklikku elu.

Ja, kas otsekoheselt või ümberkirjutatult, see on jumalakartmatu. Selgeltnägevad ja halastamatult õiglased lapsed võivad tunnistada otsekoheselt: Meie kodus ei ole Jumalat.

Kuid, kas väikese tüdruku sõnad ei peaks panema ka neid mõtlema kes tunnistavad endid kristlasiks? Kas Jumal valitseb meie kristlaste kodudes, või kas me ise oleme kõiges määratud? Kas tema saab minna meiega ühes arvamatu-dest kokkupuutumistest teistega ka meie üksikelu keskusesse, kus me oleme ükski ja ei ole mõjutatud avalikkuse arvamisest ja ei tunne endid sunnitud käituma kristlikult? Kas meie kodune elu on juhitud Jumala ligioluga ja jõuga?

Lapsed kristlikes kodudes ei peaks olema ilma tunnistuseta Jumala ligiolust kodus. Neis ei pea kasvatama arusaamist, et kirik on palvuse ja Jumala osaduse kõrgeim ja pühim paik. Nad peaksid leidma Jumala kodus. Ent kas neil ei ole raske ka siis, kui koduelu on vaba, kuid nad tunnevad

vaid üksikuil pühadel juhtudel palvuse hardumuse väimude kodus, aga ei kuule kunagi vanemaid rääkivat usalduslikult Jumalale oma muredest ja ei ole temaga igapäevases loomulik osaduses?

Mitmed kristlikud kodud peavad ärkama oma minestusest, oma uinakust ja võrast olekust usuliste asjade kohta perekonnaringis. Ühine palvus on parim tee välja võrastusest.

Meie päevil räägitakse palju distipliinitud palvuselust. Oxfordiliikumine on viinud seda tegelikkusse ellu, ja meie võime olla tänuhulki selle, kui ka palju muu eest. Nii palju peaks meil siiski olema distipliini, et meie ei jätkaks välja palvuse meie kodudest. See võib tähendada, et meie võtame Jumala oma laste elust, et nad vaatamata kohtlasele meelele meie jumalakartuses ei tunneks ometigi, nagu kodus ei oleks Jumalat.

„Head aega, Jumal, nüüd meie kolime maale,“ ütles keegi teine tüdruk, näidates puuduse nende koduses Jumala palvuses. Sel viisil jäeti Jumal linna, kuna samal ajal hoolitseti, et võrkiige ja ka lastustarbed oleksid kaasas.

Meie peame andma Jumalale kohta kodus. See ei pea tähendama ebamugavat ja samaladset skeemi meie palvuselus. Ent ei või soovitada ebakorrapärasit vabadust. Sest selles peitub kiusatus, mis purustanud mitu kodaalartit.

„Meie kodus ei ole Jumalat.“ Kas see öidne tunnistus sobib ka sinu kodule?

„Kes iseennast tõeliselt tunneb, see alandab ennast, ta ei tunne heameelt inimeste kiitusest.“

Thomas à Kempes.

Tartu korpuse seltsilisi. (Vaata kirjutist 7. lhk.)

Parim tunnistaja.

Koolis oli olnud raske päev. Ülesanded läksid aeglaselt ja klassis valitses vallatu meel. Oli just selline päev, mil-liseid ei peaks olema koolis. Maateaduse ülesanded ei olnud erilisel raske, nagu see näis kooliõpetajale. Ta oli kõik hästi ettevalmistanud, ent lapsed pidid olema laisad. Mõni ei olnud õppinud isegi kergete osa. Need pidid nüüd jääma peale tundide õppima, kui teised olid läinud koju. Viimane tund oli lõppenud ja õpetaja pidi just jätma jumalaga nendega, kes lähevad koju. Siis see juhtus —

Keegi väike, kõhn ja kahvatu tüdruk tuli puldi juurde. Natuke väriseva, ent ometigi üles kogu klassi kostva häällega ütles ta: „Preili, mina ei osanud ka seda, mille pärast teised peavad jääma järelistuma.“

Klassis oli selline vaikus, et võis peagu kuulda sõnust väljen-

„Minu armust saab sulle küll.“

(2. Kor. 12:9)

damatuid mõtteid. Imetlevad ja häbitatud pilgud kohtasid Linda, kui ta tuli tagasi puldi juurde. Ta oli kordasaatnud midagi ebatavalist, ükskõik kui lihtne ka tema tegu näis olevat. Ta oleks võinud pääseda. Keegi ei teadnud, et ka tema ei olnud hästi õppinud. Kuid tema tundis, et see oli ühele kolmele ja vale, kui ta oleks läinud vaikides koju. Sellepärast andis ta ise enast üles. Julgustükk oli sooritatud.

Õpetaja süda täitus tänutundest. Raskused, mis näisid olevat nii suured, muutusid korraga võrdlemisi väikeseks. Ta tundis, et maksab küll töötada. Samal ajal haaras teda mõte, et kõik, mis tema rääkinud tarvidusest olla õiglane, oli langetanud kõvale teeaärsele maapinnale, võrreldes Linda teo mõjuga. Tegul oli parem juulus kui kõik sõnad. Nad lähevad ühest kõrvast sisse ja teisest välja. Kuid suur ja ebatavaline tegu haaras ja mõistab kohut, sellest ei või pääseda, see nagu sunnib meid: Mine sina ja tee nõndasamuti!

Tee midagi kangelaslikku! Vabasta sõpraderingit, kaaslasi ja ühiskonda argtusest, ülekohtust ja pikadusest sinu enese jultee teoga! Tee midagi ebaharilikku!

Tegu on parem juulus kui sõnad. Ristija Johannese kuulutus oleks unustatud, kui selle taga ei oleks olnud ka tegutsev inimene. Ja kindlasti oleksid ka Jeesuse sõnad muutunud kumisevaks vaiseks, kui mitte ta elu ja teod ei oleks toonud maailmale pääste.

Teateid võitlusväljalt.

TARTU KORPUSE 10. AASTAPÄEV.

Aasta, aasta järele kaob ajamerre. Ühtki neist ei koha me enam. Tartu korpus pidas 2.—4. det. 1939. a. oma 10. aastapäeva, mida juhatas meie regiooni, juht major C. Dahl. Esmene pidulik koosolek peeti laupäeva õhtul, kutsa, nädala väsimusest hoolimata, jälgiti koosolekut huviga. Rõõm oli ka kuulda tervitussõnu teistelt koondustelt ja üksikisikutelt nii suusõnal kui ka kirjalikult. Pühapäev algas pühitsuskoosolekuga. Seal tundsi, kuis uus igatsus tärkas, omada rohkem jõudu ja võidelda paremini tulevikus.

Aastapidu lõppes esmaspäeva õhtul laulu- ja muusika kavaga, mil laulust haaratud publik jälgis kogu kava lõpuni, ega mõelnudki kojuminekuks.

Eelpool mainitud päevad juhtisid meie mõttet tagasi kogu möödunud kümnele aastale. Kui avada raamatud ja lugeda statistikat, me üllatuk-sime arvude üle, mida leiame. Kui vaadata käesolevat, siis sooviksime palju rohkem näha, sest Issand tarvitab veel palju töölisi oma viimamäel. Jumal kutsub ju kõiki päästmisele, kuid süski mitte igauhte päästesõduriks. Jumalariigi töös jätame pearaamatupidami-se Temale, kes kõik näeb, teab ja tunneb. Ometi on meil põhjust kiita Issandat Tema auulise ja täieliku töö eest. Vaatleme inimeste tööd, siis jätab see palju soovida. On kahju, et möödunud aastad ei kordu, ega läinud võimalusi või tagasi saada. Pole mõistlik peatuda ja kurvastada kaua, kaotatud võimaluste juures, et kiire ajaratas ei keeraks veel teist kümme aastat ja meie polegi kaugemale

TALLINNA II KORPUS.

Aasta 1939 on vajunud jäävalt ajamerre. Kõik, mida sellel aastal ütlesime, tegime, ütlemata või tegemata jätsime, oli külv, ja seda ei või enam parandada ega muuta. See oli Jumalalt avatud võimaluste üks, kuid nüüd on see üks igavesti suletud.

Aasta viimasel kuul oli kor-puses mitmesuguseid erilisi koosolekuid.

Korpuse kümnendat aasta-päeva juhatas pr. major Dahl. Sellsilised tunnistasid võitlus-test, võitluskogemustest ja neist saadud õnnistustest.

Koduühingu käsitööde ja jõulunäitemüügi õhtud õnnestusid üle ootuste. Südamlik tänu koduühingule ja kõiki-dele sõpradele teie väga lahke kaasabi eest.

Lucia ettekandeid oli sellel aastal kaks: üks oma korpuse

jõudnud. Nüüd edasi — käed tööle — iga käesolev võimalus on meie päralt.

I. Nurmela.

sellsiliste ja teine I korpuse pühapäevakooli laste ja sellisiliste poolt. Unustamatu kauris oli vaade valge riitega ja küünlaid hoidva hulgale, kes kõik oma Piibli salvide, deklamatsioonide ja laulude ettekandmise suurima tõsiduse ja vastutundega täitsid. Lõpuks kuulsi N. S. M. pr. Salmi rõõmsa ja sisuka tunnistuse. Ettekande õhtu oli kogu saali-täie rahvale suureks õnnistu-seks ja meeldetuletus puhta südame vajadusest. Olgu iäi-nud aasta eksamused ja meis ettetulnud puudused Jumalast kingitud õppeaeg käesoleva uue aasta parimaks kasutamiseks, sest ka see avatud üks sulet-akse kord jäävalt.

V. Muul.

„Kui suured on
sinu teod, Jehoova!
väga sügavad on
su mõtted.“

Laul 96:2.

„Sõjahüüü“ müüjate nimestik.

Nr. 123 — oktoober 1939.

L. s. I. Silver 30.

Nr. 124 — november 1939.

Ohvitserid:

Lt. V. Pusepp 73, kapt. A. Tennen 65, kapt. J. Padar 63, kapt. K. Nurmela 62, kapt. H. Eimann 62, kapt. M. Bles 60, pr. kpt. A. Muul 27, kapt. V. Muul 20.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 60, sõd. H. Ulevain 50, envoi L. Bakul 40, seers. A. Põntinen 40, K. ü.s. J. Kanter 35, muusik. O. Jürgens 35, sõd. Meis 30, sõd. R. Silver 25, L. s. J. Silver 25, sõd. A. Selliste 25, sõd. A. Taffenau 25.

(Algus 2. leheküljelt.)

tab vähehaaval oma jõu. Nii on meiega, minu sellisilised. Kui laseme Piha Vaimu pundutada meie külge oma puhastava jõuga, siis muutume jumalikeks magnetiks, kes toovad Jumala jõudu teistele hingedele. Ent kui peame tagasi oma tunnistuse, siis me kaotame oma jõu ja muutume varsti, nagu Simson, „harilikuks inimeseks“.

Tunnista, tunnista, tunnista — selgesti, kindlusega, alahiliselt, julgelt, alandlikult — kui tahad alalhoida õnnistuse. Kui usk on nõrk ja kurjad vaimud on su ümber, siis alaline tunnistus peletab neid, kasvatab usku ja äratab Vaimu tunnistust meis. Tunnista Issanda ees, üttele temale, et omad õnnistuse ja täna teda selle eest! Tunnista oma sellisiliste eest! Tunnista oma südame ja saadana ees! Johannes ütlev valgete riitega ehitatud hulga kohta, et nad võitsid „Talle veres ja oma tunnistuse sõnades.“ Niisiis, sa pead tunnistama, kui tahad võita ja alalhoida õnnistuse.

Vaestele jõulurõõmu valmistamas.

Päästearmelaste iga-aastane jõulude suurim rõõm on teha meelehead neile, kelle elu üle on langenud sünged varjud ja keda on unustanud inimesed. Juba varakult enne jõule käisid slumiööed külastamas inimesi, kelle igapäevaseks sellisiliseks on puudus. Ikka võis näha neid, kuidas nad tulid õhtuti koju naerata-til huulil. Päeva jooksul olid nad kohanud palju viletsust ja häda, aga siiski olid nad rõõmsad. Võime imestada, millest nad rõõmustusid? Aga seda saame kohe teada, kui kuulame, mida nad rääkisid: „Astusime tuppa, mis poolpime, ja igast nurgast vaatas meile vastu vaesus; kahvatud, kehvalt riietatud lapsed, murest piinatud ema, haige mees ja vilets mööbel — see oli kõik, mida võis näha seal. Lahkudes sealt võisime näha neid rõõmsamatena, sest olime palunud nendega ja andsime neile vähe süüa. Võtsime nende aadressi ja nime. Jõuluks peavad nad rohkem saama. Olime õnnelikud ise, et suutsime rõõmustada kannatajaid.

Ja kui jõulud olid juba ukse ees, võisime näha tänavatel Päästearmee jõulupadasid, kuhu inimesed heatahtlikult annetasid. Päästearmees aga olid talgud, kuhu oli kogunenud Armee sõdureid ja sõpru, kes proua major Dahl'i ja adjutanti Birsenecki juhatusel rõõmsa meelega, kiiresti ja

väsimatult, õmblesid lastele soovast flanellist riideid ja täitsid kotikesi maastustega ja valmistasid vaestele söögi-pakke. Mul oli õnn olla kaasas talguis ja süda soojenes, kui nägin, kui suure armastusega seda tehti. Tundus, et iga nõelapistega lisati sinna tükike armastust ja iga raasukesega kotti, õnnistussoovid.

22. detsembril kell 11 oli Päästearmeesse kogunenud 150 vaest, kellele oli korraldatud jõulupuu. Juba varakult olid nad saabunud ja — ime küll — nende silmis oli seekord midagi erilist. Igapäevane tuimus oli nagu unustatud ja si-ravi silmi vaatasid nad küün-laist kiirgavat kunske. Suuri-

mat tänu ja rõõmu võis näha neis, kui nad said kätte pakid, kuhu oli pandud: liha, leiba, saia, tangu, mannat, teed jne. Ja veel suurim rõõm, nad kuulsid sõnumit, et neile on õnnistegija sündinud, kes tahab asuda nende südamesse.

29. detsembril aga kihvas Päästearmee lastest. Keegi ei suudaks arvata seda rõõmu ja kilkamist, mis oli siis. Võime ainult arvata, milline tunne võib täita lapsi, kes kohtavad midagi erakordset. Nad võisid mängida, juua teed ja mõned neist võisid esimeda deklamatsiooni või lauluga. Nad ei jäänud ka ilma suuremast üllatusest — jõuluvanast, kes jagas neile pakid, kuhu olid pandud maiustused ja päästesõdurite poolt valmistatud riided.

Vaeste jõulupuu Tallinnas.

Hõiska, lunastatud Siion!

1.

1. Ikka edasi rutta nüüd valguse sees Läbi aastate aegade nüüd; Kui-gi tuhandeid vaevu ja võitlusi ees, Oigu lootsing randa me püüd. Ja kui lõikord hing, minu süda ja meel Oma tahtmise järele teeb, Siiski valgus, mis särab su tfootuses veel, Koduteel mind küll varjata võib.

2. „Aita käia mind, Issand, nüüd valguses veel!“ Igal hommikul palve mul see. Oiged tööd teha jõud on mul nõrk sinisel teel, Udu pärast nii pime on tee, Ja kui kardan, siis käekõrval saada mind vasti Varjumaalt oma valguse pool. Ja kui raske on tee, kust sa läbi mind viid, Siin käes siiski on kõik mu hool.

3. Kord siis astun ma julgust su valguse teel Surmalainetes, mis minul ees. Rõõmulaulu, mis teisel pool rannal on veel, Hing mul leiab siis teavase maal. Oli häädil siin, oli vilets mull tee Käda kuivade kõrbed sees. Läbi murede, võitluste siiski mind see Saadab sinna, kus valgus mul ees.

2.

(R. M. 308)

A:duur.
1. Tahan alata sinuga, Jeesus. Iga päev, iga tund eluteel. Algan palve ja lauluga kiites, Kui mind äratad hommikutel.

Koor: Tahan alata sinuga, Jeesus, Kõik, mis ial ma mõlen või teen. Sinu armu sees hingama jääda, Kus end õnnelik tunda ma võin.

2. Tahan alata sinuga, Jeesus. Juba nooruse kevade ajal. Sinu järges rõõmuga käia, Kuni lõpeb mu teekond sinu maal.

3. Tahan alata sinuga, Jeesus. Kui siin võideldes nõrkek mu hing; Oma käed siin kätsees panna, Saada, juhi ja kanna sa mind.

4. Tahan alata sinuga, Jeesus. Kui ka üksinda käima siin pean. Sina oled mu südamele armas, Sa ei jätta mind ial, ma tean.

5. Tahan alata sinuga, Jeesus. Las mu lõpp olla sinuga ka. Kui kord unun ma vaevast maailmas, Siinu juures sin ärkaksin ma.

3.

E:duur.
1. Nüüd käib me maa üle auline äratusvoog, Ja patused pööravad Me Jeesuse juurde, kes päästa neid võib. Oh käid sina nendega?

Koor: Oh käid sina nendega? Oh käid sina nendega, Kes ruttava Jeesuse juurde just nüüd? Oh käid sina nendega?

2. Nüüd väike hulgate palves ja ootuses on, Ja mille ta ihub veel. Ta Vaimuga täidab neid, suur nende õnn. Oh käid sa ka palvetel?

3. Suur hulk seal seisab ükskord taeva aujärje ees, Uut laulu seal laulab ta. Kuldakandel neil käes, valgeis rietes nad, Kas oled sa seal kord ka?

4.

(Rootsi lisa 299)

D:duur.
1. Hõiska nüüd, mu õnnis süda, Armu imet olen näinud. ∴ Nüüd on mõldas vae ja häda, Jeesus on mind õndsaks teinud. ∴

2. Ta mu patuvõlad maksnud Oma kalli verega. ∴ Püha Vaimuga mind täitnud, Ülevoolav lõpmata. ∴

3. Patt, maailm, sind maha jätan, El sind enam orja ma, ∴ Jeesus päästab, kõigest päästab, Jäädav sõber ükski ta. ∴

4. Nüüd mull taevast vastu kostab õnnis võidulaulu hääl. ∴ Rõõmuga mu süda vastab: Aamen, kiitus Jumalal! ∴

5.

(R. M. 329)

D:duur.
1. Oh, mis laul, oh mis rõõm on leval, Viigev kannelde ming kõlab ka. Kallilt heliseb laul, Talke kiituseks. Et meil' õnnistust toonud on ta. Läbi valv ja raskuste paisbat Meile teavane valguse läik. Ingelilaul meie südamesse kostab. Kodu poole me vaatame kõik.

Koor: Eks sa kuule inglilaulu? Eks ta kõla sulle ka? Eks ta kiitub su südant Selle peale vastama?

2. Armus hing, laula ka, oh laula ka ühes õndsate hulgate nüüd! Andku süda ja suu 'lalle' kiitust ja au. Et ta tuli ja lunastas meid. Meie kohus on nüüd ühtelugu Patu-orjale' näidata veel, Et neid viid viimaks hukka nende tegu, Kui siin uueks ei saa nende meel.

3. Küll on nutu ja kaebust otsita Kui siin armastest lahuma peab. Aga usklik ei kao, tema valgus ei vao. Sest ta Issandat ligidalt teab, Temas hingamist leiab mu süda. Mulle taevaski lahti seal läheb. Tema kõne all lõpeb minu häda, Ja mu hing imeõndsasti näeb.

6.

D:duur.

1. Mu ligi Jumal, sest rõõmustan. Ta kannab kõik minu mured. Neid tema peale kõik veeretan, Niihästi väikesed kui suured.

Koor: Mu tulevik on veel tundmata, Kuid tänini ta mind kandnud. Sest laulan õnnelik, mureta, Veel täna aitab mind Issand.

2. Mu Isa Jumal, oh õnnis troost! Ei ta mind ial ei jätta. Ta kannab hoolt iga linnu eest; Kas oma last ta võib petta?

3. Ta on ka Isa, nii helde mull', Kes igaal tunnil mind aitab. Ta armurikkusest saab mull' küll. Kõik tarvidused ta täidab.

4. Ma olen õnnis ja mureta. Kui teavase selge või pilves. Kui ihunud laulvad, ma laulan ka Siin Loojat tänades, kiites.

Levitage „Sõjahüüdu“!

Päästearmees peetakse koosolekuid:

TALLINNA I, Sakala tn. 18 (hoovipeal kivimajas).

Pühapäeval kl. 10.30 — pühituskoosolek; kl. 7 õht. — pääste-koosolek.

Neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 õht. avalik koosolek.

Esmaspäeval kl. 7 õht. — Koduühingu koosolek (ainult naistele).

Lastele:

Pühapäeval kl. 12.30 — päästekoosolek; kl. 5 p. 1. — lastekoosolek.

Neljapäeval kl. 6 p. 1. — lastekoosolek.

TALLINNA II, Toompuiestee 19.

Pühapäeval kl. 10.30 — pühituskoosolek; kl. 7 õht. — pääste-koosolek.

Teisipäeval, Neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 avalik koosolek.

TARTU, Vabaduspt. 12.

Pühapäeval kl. 11 — pühituskoosolek; kl. 7 õht. päästekoosolek.

Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 avalik koosolek.

Lastele:

Pühapäeval kl. 12.30 — pühapäevakool.

RAKVERE, Pikk tn. 6.

Pühapäeval kl. 11.30 — pühituskoosolek; kl. 7 õht. — pääste-koosolek.

Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 avalik koosolek.

7.

(Rootsi lisa 434)

A:duur.
1. Ma sõdijaks kutsitud olen Mu kuningas Jeesuse poolt. Ta nimel ma sõita nüüd lähen. Ei karda ma vaen-lase noolt. Mu kohus on hingesid päästa, Kes patu all vangis on veel. Sest võtan ma lipu nüüd tõsta Ja rõõmsasti laulab mu keel.

Koor: Küll on au selle sõjamees olla, Kel vägi ja võimus. Küll on au selle sõjamees olla, Kes valitseb taevast ja maad.

2. Mu Jeesuse päralet kõik vägi, Mind kaitsvad ta rugevad käed. Ei vaenlane pääse mu ligi, Ta murrab kõik vastase väed. Ma võituseks lähest valmis, Ta riigi eest sõdima lähen, Sest päästmise tõe on nii kallis.

3. Mu kuningas ise mul õeldu — Ja seepeale lootma ka jään — Kui vilmane lahing on lõõdu, Et kuninga kotta ma saan. Siis pääsen ma pühade liiki Ja pärin, mis tõeotud mull', Aukrooni ja igavest riiki Seal üleväl Siioni mäel.

8.

D:duur.

1. Võlad on makstud, vaenlane löõdu. Kristus on surnud, lepitus teõdu. Hirmutat meid veel käsk, patu ja surm, Kõikidel' prii on Päästja arm.

Koor: Kõikidel' Oh patune, kutsu! Kõikidel' oh vend, õde teie! Ta armu juurde, pühasta end! Kristus on kallit ostanud sind.

2. Kristus on ristis meie eest poodud, Igavest õnne melle ka toonud. „Tulge nüüd kõik!“ nii kõlab ta hääl: „Kõikidel' annan armu veel!“

3. Jumal on armust lapseks mind võtnud, Hädas ja vaevas abiks mull' tõmud. Imelik arm — mis kutsen ma veel, Jeesus on Päästjaks kõikidel'.

9.

C:duur.

1. Nüüd on kaetud armulaud kalli eluivaaga, Igatsejad hinged, tulge kartmata. Taevamanna antakse, rohkest' ette kantakse, Oh mis rõõm on pulmalauas istuda.

Koor: Täna Jeesus sind veel kutsu-pulmale, Tule tema armu juurde julgesti. Ta, kes hulgate sõõnud tõe'st, võina val-mistanud veest, Näitjaleste eluleiba pakub veel.

2. Jüngerid kalapüügi tõe't tühja käega tulevad. Asjata nad aeva näi-nud terve õõ. Jeesus ast vaeva laevasse, võrgud vette lastakse, Peagi on toitu jälle rohkesti.

3. Nõrkend hing nüüd juua saab, oma lahi kustutab. Eluulikas on lahti kõigile. Sõna ikki hüütab ta: „Võtke ilma hinnata; õnnistus on val-mistanud, tulge kõik!“

10.

(Rootsi lisa 311)

A:duur.

1. Tõotused ial ei peta, Igavesti seivad nad. Verega kinnitais Jeesus Kõik, mis ta lubanud.

Koor: Põlegu ma ja taevase, Kadu-va kõik maailmas. Näed, kus jääd usud kindlaks, Tõotused seivad veel.

2. Tee nii, kui Abraham teinud, Taeva pool' vaata sa. Lugesed tähti sa märkad, Kasvab usk, lootus ka.

3. Usu, kui pimedus piirab, Päike ei kustund veel. Päästmise hommik, nii selge, Koidab ju pea su teel.

4. Usu, kui taga sind kisub Maail-mi nii kurjasti; Jumala Poeg käib su seltis Tõulises ahjuski.

5. Usu, kui lahkuvad sõbrad; Usu, et truustit Jeesus, su sõber sind saadab Maailma otsani.

6. Usu, mis ial sull' juhtub, Pea oled kodumaal. Kõik, mis siin usku-sid, lootisid, Igavest näed sa seal.

11.

(Rootsi lisa 371)

F:duur.

1. Oled rõõmus, rahul, hing. Laula siis, laula siis! Nii kui lind, kes mureta, laula südamest! Kui ta Vaim sind puudutab, Rutta siis, ta tahmist tee; Tõota, palu hoolsasti, Laula südamest!

Koor: Laul, mis tuleb südamest Kurbi hingi rõõmsaks teeb; Jumal ise õnnistab Laulu südamest!

2. Kui sa näed, mis Jeesus teinud, Laula siis, Laula siis! Kiites täna Jumalat, Laula südamest! Kuis ta käinud lainetel, Surnu haust äratas, Elu andis meile eest, Laula südamest!

3. Oled mures, väsinud, Laula siis, laula siis! Rõõmsaks teeb see sind ja mind. Laula südamest! Inglise laulvad trooni ees, Austust andvad Jumalal, — Laulad sinna kaasa ka? Laula südamest!

12.

E:duur.

1. Mu elupäevad muutuvad Ja kiiresti nad lendavad, Kuid usus lähen julgusti, Mu kindel troost on see.

Koor: Jah Jeesus on seesama veel, Ta on ja jääb siin eluteel Mu sõbraks, kes mind juhatab. Ta arm mind kinnitab.

2. See aeg mul seisab meeles veel, Kui käisin kurd maailma teel. Mind Päästja otsis armuga, Mull, rahu andis ta.

3. Sest ajast olen õnnelik. Ei hirmuta mind tulevik, Vaid ootan suu-re rõõmuga, Mil Päästja ihub taas.

4. Küll maailmas ma põlatud, Kuid Jeesus on mind austanud. Ta kinkis auliat kodu mull' Ja pakub sama sull'.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s, ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumuisaeg 30. detsembril 1939. a. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.

Väljaandja: Päästearmee.